

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **P., S.**, so sídlom P., zastúpený *JUDr. D. R.*, advokátom so sídlom K., proti žalovanému: **Úrad na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky**, so sídlom Odborárske nám. 3, Bratislava, zastúpený *JUDr. M. H.*, advokátkou so sídlom B., v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 04017/2008Up-P904/08-1 zo dňa 03. septembra 2008, konajúc o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č.k. 3S 207/2008-95 zo dňa 26. januára 2010, v spojení s opravným uznesením č.k. 3S 207/2008-115 zo dňa 18. mája 2010 takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave č.k. 3S 207/2008-95 zo dňa 26. januára 2010 v spojení s opravným uznesením č.k. 3S 207/2008-115 zo dňa 18. mája 2010 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave uznesením č.k. 3S 207/2008-95 zo dňa 26. januára 2010, v spojení s opravným uznesením č.k. 3S 207/2008-115 zo dňa 18. mája 2010, zastavil konanie o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal, aby súd zrušil rozhodnutie žalovaného č. 04017/2008Up-P904/08-1 zo dňa 03. septembra 2008 o námietke proti opatreniu, ktorým rozhodnutím žalovaný námietku žalobcu zamietol a uložené opatrenie Úradu na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky č.k. 02894/2008Ui-P904/08-10 zo dňa 27. júna 2008 potvrdil, keď uvedeným

opatrením žalovaný v namietanej časti žalobcovi uložil, aby do 10 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto opatrenia v súlade s ust. § 6 ods. 4 zákona č. 428/2008 Z.z. o ochrane osobných údajov (ďalej len „zákon o ochrane osobných údajov“) zabezpečil, aby sprostredkovateľ, teda subjekt R., A., so sídlom O. pri spracúvaní osobných údajov dôsledne dodržiaval povinnosti vyplývajúce mu najmä z ust. § 6 ods. 1, písm. e/ a i/ zákona o ochrane osobných údajov.

V odôvodnení rozhodnutia súd poukázal na ust. § 250 ods. 2 O.s.p. a súčasne z citovaného ustanovenia vyvodil, že obmedzenie procesnej legitímácie vyplýva len na tie fyzické a právnické osoby, ktoré boli účastníkmi správneho konania a ktoré o sebe tvrdia, že ako účastníci správneho konania boli rozhodnutím správneho orgánu ukrátené na svojich právach, t.j. že im takýmto rozhodnutím bola spôsobená ujma. Vyslovil, že samotné tvrdenie žalobcu o tom, že bol ukrátený na svojich právach nepostačuje a doplnil, že z dokladov a vyjadrení žalobcu ani nevyplýva, že by žalobca, prípadne jeho sprostredkovateľ boli nejakým spôsobom poškodení na majetku tým, že by dodržiavali ustanovenia zákona o ochrane osobných údajov tak, ako mu to opatrením uložil oprávnený správny orgán.

Krajský súd dospel k záveru, že žalobca nespĺňa zákonom stanovené podmienky procesnej aktívnej legitímácie na podanie žaloby na preskúmanie zákonnosti správneho rozhodnutia, keď žalobca osobne nebol ukrátený rozhodnutím správneho orgánu na svojich právach a vzhľadom na uvedené konanie zastavil.

Včas podaným odvolaním uznesenie krajského súdu napadol žalobca. Odvolaciemu súdu navrhol uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 26. januára 2010, č.k. 3S 207/2008-95 zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V odvolaní namietal tvrdenie súdu, že žalobca osobne nebol ukrátený rozhodnutím správneho orgánu na svojich právach a preto ani nebol oprávnený na podanie žaloby na preskúmanie zákonnosti správneho rozhodnutia, nakoľko žalobca opakovane vo svojich podaniach poukazoval na skutočnosť, že v prípade zmeny formy zásielky by forma zásielok vyžadovaná žalovaným mala za následok značný nárast nákladov na strane žalobcu. Zdôraznil, že takáto požiadavka žalovaného nie je opodstatnená, keďže nemá oporu v zákone o ochrane osobných údajov. Považoval za stratu objektivity žalovaného, keď na

jednej strane žalobca má zmeniť spôsob doručovania a na druhej strane poštový podnik (Slovenská pošta a.s.) je naďalej oprávnený doručovať otvorené listové zásielky, ktorý žalovaný výlučne v prípade žalobcu posúdil ako konanie v rozpore s ustanovením § 6 ods. 4 zákona o ochrane osobných údajov.

Ďalej uviedol, že žalovaný opomenul skutočnosť, že k porušeniu dôvernosti spracúvaných údajov dotknutých osôb nedochádza, pričom žalobca musí z uvedeného dôvodu podstatne zmeniť spôsob obchodovania, avšak poštový podnik je naďalej oprávnený doručovať zásielky s údajmi o ekonomickej identite spôsobom, ktorý žalovaný v prípade žalobcu posúdil ako konanie v rozpore s ust. § 6 ods. 4 zákona o ochrane osobných údajov. Poukázal na skutočnosť, že existencia samostatného zmluvného vzťahu s poštovým podnikom umožňuje zasielanie SIPO neobmedzene, keď ide o doklad s uvedením veriteľa a dlhovanej sumy, čo podľa názoru žalovaného nie je porušovaním ekonomickej identity, nakoľko v prípade splácania záväzkov ide o pravidelné platby. Doplnil, že v okamihu, keď dlžník poruší svoju povinnosť a nesplní svoj záväzok riadne a včas, veriteľ zasiela výzvu na zaplatenie obsahujúcu informácie o tom istom záväzku, na splnenie ktorého sa dotknutá osoba zaviazala dobrovoľne (informácia o existencii záväzku je obsahom SIPO) a táto je zasielaná vo forme otvorenej listovej zásielky, teda rovnako ako SIPO. Zároveň dodal, že dlžník, ktorého osobné údaje sú spracúvané, udelil predchádzajúci písomný súhlas s takouto formou nakladania a spracúvania osobných údajov (uvedené poštový podnik v prípade SIPO nezabezpečil) a súčasne osoby, ktoré môžu prísť do styku s osobnými údajmi dlžníka sú viazané poštovým tajomstvom, resp. tajomstvom prepravovaných správ (čl. 22 ods. 2 Ústavy SR). Poštový podnik má v zmysle ust. § 9 zákona č. 507/2001 Z.z. o poštových službách stanovenú povinnosť zabezpečiť ochranu informácií o poskytovaných poštových službách a ochranu osobných údajov pred ich neoprávneným sprístupnením alebo zverejnením a pred ich zneužitím. Uvedená povinnosť sa vzťahuje aj na zamestnancov poštového podniku, ktorí sú povinní zachovávať mlčanlivosť o informáciách a údajoch, na ktoré sa vzťahuje ochrana osobných údajov, a znemožniť iným osobám, aby sa dozvedeli takéto informácie a údaje.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalobca opätovne konštatoval, že rozhodnutia žalovaného majú za následok priamy zásah do jeho práv a právom chránených záujmov spôsobom, že musí vynakladať vyššiu sumu peňazí na poštovné. V označenom správaní

žalovaného videl porušenie zásady zákonnosti (čl. 2 ods. 2, 3 Ústavy SR) a súčasne porušenie zásady rovnosti. Doplnil, že osobné údaje dotknutých osôb žalobca získava pre vopred presne definovaný účel, s ktorým sú dlžníci oboznámení a v prípade porušenia povinnosti uhradiť záväzok riadne a včas, vykonávať úkony smerujúce k tomu, aby žalobca bol oprávnený dlhované prostriedky vymáhať zákonom stanoveným spôsobom a to i prostredníctvom tretej osoby sprostredkovateľa, ktorým je spoločnosť R. A. Zároveň vyjadril názor, že takto uložená povinnosť je v rozpore so zákonom a má priamu príčinnú súvislosť so zmenou vstupných nákladov žalobcu ako podnikateľa, kedy toto má za následok zníženie zisku žalobcu, pričom takto spôsobená ujma je preukázateľná porovnaním odplaty za otvorené listové zásielky, čo predstavuje sumu 0,33 € (10 Sk) a zatvorené listové zásielky v sume 0,46 € (14 Sk) v rozhodujúcom čase i dnes (otvorené listové zásielky v sume 0,40 € a zatvorené listové zásielky v sume 0,50 €).

V závere žalobca uviedol, že rozhodnutím súdu o zastavení konania bola žalobcovi odňatá možnosť konať pred súdom, resp. prejednať vec pred nezávislým a nestranným súdom. Zdôraznil, že napriek tvrdeniu krajského súdu dostatočným spôsobom uviedol, akým spôsobom a na základe akých konkrétnych ustanovení bol poškodený na svojich právach, čo podľa žalobcu spočívalo v nezákonnom postupe orgánov verejnej moci v dôsledku čoho bol znížený zisk žalobcu.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie krajského súdu podľa ustanovenia § 250ja ods. 3 v spojení s § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdil a súčasne žiadal o priznanie trov odvolacieho konania. Stotožnil sa so záverom krajského súdu, že samotné tvrdenie žalobcu o tom, že bol ukrátený na svojich právach nepostačuje a dodal, že žalobca v žalobe musí označiť svoje subjektívne oprávnenie určené v konkrétnom právnom predpise, ktoré malo byť, podľa jeho tvrdenia, rozhodnutím alebo postupom správneho orgánu porušené. Vyslovil, že žalobca v písomne podanej žalobe z 30. októbra 2009, ani v návrhu na odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia z 05. novembra 2008 a napokon ani v odvolaní proti napadnutému rozhodnutiu súdu prvého stupňa neuviedol, ktoré jeho konkrétne subjektívne práva boli opatrením žalovaného z 27. júna 2008, č.k. 02894/2008Ui-P904/08-10 porušené. Podotkol, že povinnosť zabezpečiť

dodržiavanie zákona o ochrane osobných údajov u sprostredkovateľa bola v rozhodnutí žalovaného uvedená len vo všeobecnej rovine, t.j. je na samotnom žalobcovi, aké konkrétne opatrenia prijme vo vzťahu k sprostredkovateľovi R., A., ktorého poveril spracúvaním osobných údajov. Ďalej uviedol, že odvolanie žalobcu nemá náležitosti, ktoré vyžaduje ust. § 246c ods. 1 v spojení s § 205 O.s.p. Taktiež vyjadril nesúhlas s tvrdením žalobcu, že žalovaný požaduje zmenu formy zásielok, ktorými sprostredkovateľ žalobcu vyzýva dlžníkov k zaplateniu dlhovanej sumy, keď žiadne rozhodnutie žalovaného takúto povinnosť neobsahuje. Ohľadom otázky porovnania dlžobných upomienok sprostredkovateľa (R., A.) zasielaných vo forme otvorených listových zásielok so zasielaním platobných dokladov SIPO prostredníctvom Slovenskej pošty, a.s. poukázal na písomné vyjadrenie k žalobe z 27. novembra 2008, na ktorom v plnom rozsahu zotrval.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.) preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu podľa § 212 ods. 1 O.s.p., prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 a § 250ja ods. 2 O.s.p., a dospel k záveru, že je potrebné napadnuté uznesenie Krajského súdu v Bratislave zrušiť podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. a podľa § 221 ods. 2 O.s.p. vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti O.s.p. sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Podľa zákonného ustanovenia § 247 ods. 1 O.s.p. treba považovať za osobitnú náležitosť žaloby aj konkrétne tvrdenie žalobcu, že bol ukrátený na svojich právach nezákonným rozhodnutím správneho orgánu, pričom musí ísť o subjektívne práva vyplývajúce z právneho predpisu. Žalobca musí poukázať na konkrétne skutočnosti, z ktorých vyvodzuje porušenie práva.

Podľa § 250 ods. 2 O.s.p. žalobcom je fyzická alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník správneho konania bola rozhodnutím a postupom správneho orgánu ukrátená na svojich právach. Podat' žalobu môže aj fyzická alebo právnická osoba, s ktorou sa v správnom konaní nekonalo ako s účastníkom, hoci sa s ňou ako s účastníkom konať malo.

Odvolať predovšetkým namietal záver krajského súdu, že žalobca osobne nebol ukrátený rozhodnutím správneho orgánu na svojich právach a preto ani nebol oprávnený na podanie žaloby na preskúmanie zákonnosti správneho rozhodnutia, ku ktorému súd dospel napriek skutočnosti, že žalobca opakovane vo svojich podaniach zdôrazňoval, že v prípade zmeny formy zásielky, by forma zásielok vyžadovaná žalovaným mala za následok značný nárast nákladov na strane žalobcu.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že medzi práva, ktoré účastníkom konania zaručuje procesný predpis, patrí aj právo obrátiť sa na súd a žiadať o preskúmanie rozhodnutí a postupov správnych orgánov. Žalobná legitímácia v zmysle ust. § 250 ods. 2 O.s.p. je daná pre všetky prípady, kde je dotknutá právna sféra žalobcu, t.j. kde sa jednostranný úkon správneho orgánu, vzťahujúci sa ku konkrétnej veci a konkrétnym adresátom, záväzne a autoritatívne dotýka ich právnej sféry.

Ukrátenie žalobcu na jeho právach, t.j. porušenie alebo ohrozenie subjektívnych práv žalobcu, sa môže udiat' buď priamo samotným rozhodnutím, alebo tým, že správny orgán v konaní, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozhodnutia, porušil procesné práva žalobcu. V každom prípade žalobca musí tvrdiť, že bol ukrátený na svojich vlastných subjektívnych právach, t.j. musí ísť o subjektívne práva žalobcu, a nie tretej osoby.

Podľa názoru odvolacieho súdu záver súdu prvého stupňa, že žalobca nespĺňa zákonom stanovené podmienky procesnej aktívnej legitímácie, nakoľko z dokladov a vyjadrení žalobcu nevyplýva, že by žalobca, prípadne jeho sprostredkovateľ boli nejakým spôsobom poškodení na majetku tým, že by dodržiavali ustanovenia zákona na ochranu osobných údajov tak, ako mu to opatrením uložil oprávnený správny orgán, nemá právne opodstatnenie. Z podaní žalobcu jednoznačne vyplýva, že namietal nezákonnosť postupu a rozhodnutia žalovaného správneho

orgánu, keď tento preskúmaným rozhodnutím potvrdil opatrenie, ukladajúce žalobcovi zabezpečiť dodržiavanie povinností vyplývajúcich z ust. § 6 ods. 1, písm. e/ a i/ zákona o ochrane osobných údajov. Žalovaný napadnutým výrokom predmetného opatrenia uložil žalobcovi, aby jeho sprostredkovateľ pri spracúvaní osobných údajov dôsledne dodržiaval povinnosti vyplývajúce mu najmä z ustanovenia § 6 odsek 1 písmeno e/ a i/ zákona č. 428/2002 Z. z. o ochrane osobných údajov v znení zákona č. 90/2005 Z. z., čo v kontexte s odôvodnením znamená, že nemá používať formu otvorenej zásielky na doručovanie výzvy na zaplatenie dlžnej sumy, pretože takýto postup žalovaný považuje za odporujúci citovaným ustanoveniam zákona o ochrane osobných údajov. Vo vzťahu k uvedeným skutočnostiam žalobca uviedol, že povinnosť doručovať zásielky v uzatvorenom obale má priamu príčinnú súvislosť so zmenou vstupných nákladov žalobcu ako podnikateľa a má za následok zníženie zisku žalobcu, pričom takto spôsobená ujma je preukázateľná porovnaním odplaty za otvorené a zatvorené listové zásielky.

Dôsledkom zastavenia konania z dôvodu, že žalobca nespĺňa zákonom stanovené podmienky procesnej aktívnej legitímácie, keďže nebol rozhodnutím správneho orgánu ukrátený na svojich právach, je odňatie možnosti žalobcovi konať pred súdom, keď nemohol uplatniť procesné práva, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok, na ochranu jeho práv vyplývajúcich z hmotnoprávneho predpisu, nakoľko rozhodnutím žalovaného č. 04017/2008Up-P904/08-1 zo dňa 03. septembra 2008 bol priamo dotknutý na svojich právach.

Vychádzajúc z uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 3 S 207/2008-95 zo dňa 26. januára 2010 v spojení s opravným uznesením č. k. 3 S 207/2008-115 zo dňa 18. mája 2010 a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.).

Úlohou súdu prvého stupňa v ďalšom konaní bude zaoberať sa vecou v merite, preskúmať zákonnosť napadnutého rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu a v konečnom rozhodnutí vo veci samej rozhodnúť o náhrade trov konania vrátane trov odvolacieho konania podľa § 246c ods. 1 v spojení s § 224 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok n i e j e prípustný.

V Bratislave 30. septembra 2010

JUDr. Zuzana Ďurišová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská